

РЕШЕНИЕ

№ 1097

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Ангелова

Членове: Красимир Машев
Катерина Рачева

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20211000501058 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260369/18.01.2021 г., постановено по гр. д. № 10325/2018 г. по описа на СГС, I ГО, 8 с-в, изцяло са отхвърлени предявените от Р. Д. З. срещу ЗАД „ОЗК-Застраховане” АД кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 60000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинените неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 29.05.2018 г., ведно със законната лихва от 18.09.2018 г., до окончателното ѝ заплащане, както и за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинените от същото застрахователно събитие имуществени вреди в размер на сумата от 834,50 лв.

За да постанови решението, първоинстанционният съд е приел, че са установени всички правопораждащи спорното материално право юридически факти, като съобразно уредените в чл. 52 ЗЗД критерии за справедливост заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпване на процесното застрахователно събитие е в размер на сумата от 20000 лв., но, тъй като в хода на исковия процес ответникът е изплатил на ищцата именно тази сума като застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва от 18.09.2018 г. (3-месечния срок от предявяване на застрахователната претенция по чл. 380 КЗ) до момента на плащането, този иск изцяло е отхвърлен. Счел е за доказано, че всички твърдени разходи за лечение са в причинно-следствена връзка с настъпване на процесното застрахователно събитие, но поради тяхното възстановяване по време на процеса от застрахователя, ведно със законната лихва от 18.09.2018 г. до извършеното плащане, е отхвърлил изцяло и този иск. Както бе изяснено, СГС е приел, че законната лихва върху заместващото обезщетение е дължима не от настъпване на застрахователното събитие, а

едва след изтичане на 3 месеца от момента на получаване на т. нар. застрахователна претенция по чл. 380 КЗ, т.е. от 18.09.2018 г.

Така постановеното решение в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е обжалвано от ищцата в частта, в която е отхвърлен осъдителният иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД – за заплащане на Р. Д. З. на заместващо обезщетение за причинени неимуществени вреди над заплатената сума от 20000 лв. до размера от 40000 лв., т.е. за сумата от 20000 лв., ведно със законната лихва върху главното парично притезание от изтичане на 3-месечния срок от предявяване на т. нар. застрахователна претенция по чл. 380 КЗ – 18.09.2018 г., до окончателното му заплащане (това компенсаторно обезщетение е дължимо от момента на уведомяването на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие – арг. чл. 429, ал. 3 КЗ, но без съответен правен довод за неправилност на обжалваното решение въззивният съд не може да ревизира правното съждение на първоинстанционния съд - арг. чл. 269, изр. 2 ГПК). Въззивникът поддържа, че в обжалваната част решението е необосновано, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалата е претърпяла изключително тежки травматични увреждания, които са трайни и със значителни усложнения, поради което определеният размер на заместващото обезщетение не отговаря на обществените критерии за справедливост, установени в нормата на чл. 52 ЗЗД, т.е. той не съответства на действително претърпените болки и страдания от ищцата. Както бе изяснено, липсва правен довод за незаконосъобразност на правния извод на първоинстанционния съд, че законната лихва върху заместващото застрахователно обезщетение се дължи след изтичане на 3-месечния срок след предявяване на застрахователната претенция, а не от по-ранен момент, поради което въззивният съд не може да се произнесе относно правилността на това правно съждение на първоинстанционния съд.

Въззиваемият-ответник е подал в законоустановения срок отговор на въззивната жалба, в който развива правни съображения за нейната неоснователност.

Решението не е обжалвано от ищцата в частта, в която предявеният иск за заплащане на заместващо обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди е отхвърлен над сумата от 20000 лв., респ. в частта, в която искът за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди е изцяло отхвърлен (поради извънсъдебно изпълнение на това парично задължение), поради което в тази част обжалваното решение е влязло в сила и въззивният съд не дължи произнасяне.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок и е допустима, а разгледана по същество, е частично основателна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата и в отговора на въззивната жалба.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

СГС, I ГО, 8 състав е бил сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Както бе изяснено, въззивният съд е обвързан от наведените във въззивната жалба

доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, като дължи произнасяне само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Правната норма, регламентирана в чл. 432, ал. 1 КЗ, урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи материални предпоставки (юридически факти): 1) застрахованият виновно да е увредил ищцата, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника - застраховател.

Тъй като в хода на настоящото исково производство ответникът е заплатил част от претендираното застрахователно обезщетение, той е признал, че основанийто (правопораждащите спорните материални права юридически факти) на предявения осъдителен иск за заплащане на заместващо обезщетение е възникнало в обективната действителност (в отговора на исковата молба не навежда правен довод за необоснованост на първоинстанционното решение в частта, в която е прието, че е възникнало субективното право на ищцата за заплащане на претендираното застрахователно обезщетение - за причинените от противоправното деяние на делинквента-застрахован по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите неимуществени и имуществени вреди на пострадалата), като спорът по настоящото дело се съсредоточава върху обстоятелството дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, при определяне размера на заместващото обезщетение.

При определяне размера на обезщетението е необходимо да се отчете начинът на извършването на противоправното деяние, претърпените от ищцата болки и страдания вследствие на причинените й травматични увреждания, периодът за пълното възстановяване, нейната възраст, причинените й неудобства и дискомфорт при социални контакти, социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие - средата на 2018 г., както и високият нормативно определен лимит на обезщетението за настъпили неимуществени вреди, виновно причинени от застраховано лице по застраховка „Гражданска отговорност“ – в размер до 10 млн. лв., независимо от броя на пострадалите лица (арг. чл. 492, т. 1 КЗ - в релевантната редакция на тази правна норма).

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите,

предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесното ПТП на ищцата Р. Д. З. е причинено счупване на външния кондил на дясната голямомишцална кост. При извършения анализ на представената по делото медицинска документация вещото лице достига до доказателствения извод, че пострадалата е постъпила в болничното заведение в увредено общо състояние, с главоболие, болки, оток, невъзможност за движение в дясното коляно и без възможност да стъпва на десния крак. Била ѝ поставена гипсова имобилизация, като едва след свалянето ѝ тя започнала да раздвижва дясното коляно, придвижвайки се обаче с помощта на патерици до края на 4-тия месец (без да натоварва десния крак). Тази фрактура е зараснала за срок от 4-ри месеца, като общият лечебен и възстановителен период е продължил **6 месеца** (с проведеното раздвижване) - през първите 2 месеца пострадалата е търпял интензивни болки и страдания. Наред с претърпените болки в продължение на **първите 4-ри месеца** ищцата не е следвало да стъпва на десния си крак, като през този период се е придвижвала с помощта на патерици, а по-късно с проходилка - това е довело до значителни затруднения при обслужването в ежедневието.

Установява се, че към настоящия момент фрактурата е окончателно зараснала, но с остатъчна ставна деформация, депресия на ставната повърхност и нарушения на ставния хрущял - тези обстоятелства са довели до **трайно намаление** на обема на движение на дясната колянна става при флексия **с около 25 градуса** и затруднение при клякане и качване по стълби. Към настоящия момент ищцата продължава да се придвижва с помощни средства, с щадяща несигурна походка - вследствие както на процесната фрактура, така и поради напредналата възраст.

При обсъждане на СМЕ настоящият съдебен състав възприема изцяло направените доказателствени (фактически) изводи, тъй като тя е изготвена след преценка на всички събрани по делото доказателства - медицинска документация и личен преглед на пострадалия, като е отговорила подробно на всички поставени релевантни въпроси.

От показанията на свидетеля Т. Т., дъщеря на пострадалата, се установява правнорелевантното обстоятелство, че около 2 месеца след настъпване на транспортния инцидент ищцата била прикована на легло - „Тя беше с траен гипс. Мама не можеше да прави почти нищо - не можеше сама да става, да ходи до тоалетната, вследствие на което получи декубитуси на седалището и на гърба, а това допълнително утежни нещата”. След като била свалена колянната ортеза, пострадалата започнала да се придвижва с проходилка, но не могла никъде да излиза, освен на балкона - „Навън изобщо не излиза. Две години изминаха, кракът ѝ вече се видоизмени, деформира се, а болките ѝ си продължават”. Свидетелят изяснява правнорелевантния факт, че преди злополуката майка ѝ била жизнена - сама посещавала личния лекар, ходила до магазина, готвела, сама се къпела, обслужвала се.

Съдът приема за достоверни показанията на свидетеля, тъй като, преценени с всички други събрани по делото доказателства - арг. чл. 172 ГПК, те не са вътрешно противоречиви, житейски логични са, потвърждават се и от останалите събрани по делото доказателства, като субективните възприятия за последиците върху здравословното и емоционалното

състояние на ищцата и изживените след процесния пътен инцидент болки и страдания са непосредствени.

При така изяснените правнорелевантни факти въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на ищцата за причинените ѝ от противоправното поведение на делинквента неимуществени вреди е в размер на 30000 лв. Законодателят е определил висок нормативен максимум на застрахователното обезщетение за причинените от застрахованото лице неимуществени вреди – в размер на 10 млн. лева при причиняване на неимуществени и имуществени вреди при всяко едно застрахователно събитие – арг. чл. 492, т. 1 КЗ. Следователно, по този начин той е целял заместващото обезщетение да отговаря на действително претърпените болки и страдания. Заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият, като емоционално да бъдат потиснати изживените неблагоприятни последици от причинените му болки и страдания. В този смисъл съобразно общественно-икономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие – средата на 2018 г., и наложилите се морални норми в обществото, респ. съобразно съдебната практика справедливият размер за заплащане на заместващо обезщетение при подобни травматични увреждания (счупване на външния кондил на дясната голямопещална кост; при възстановителен период от около **6 месеца**; при **трайно намаление** на обема на движение на дясната колянна става при флексия с **около 25 градуса** и затруднение при клякане и качване по стълби) на пострадал в нетрудоспособна възраст (на 88 години при настъпване на злополуката, който е страдал от съпровождащи заболявания, вкл. коксартроза, но с изразена жизненост и възможност да организира сам бита и обслужването си) настоящата съдебна инстанция приема, че заместващото обезщетение за преживените от ищцата болки и страдания вследствие на настъпилото ПТП е в размер на сумата от 30000 лв. Съдът, при съобразяване с опитните правила, взема предвид и правнорелевантния факт, че при настъпване на процесното ПТП пострадалата неминуемо е изживяла **силен стрес, шок, уплаха** при повличането ѝ от автобус от градския транспорт - след захващането на глезена ѝ между двете крила на автобусната врата.

Тъй като извънсъдебно (по време на исковото производство) ответникът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на сумата от 20000 лв., искът се явява основателен за сумата от 10000 лв. (30000 лв. - 20000 лв.).

Следователно, първоинстанционното решение трябва да бъде отменено в частта, в която предявеният от Р. Д. З. осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на заместващо обезщетение е отхвърлен до сумата от 10000 лв., като въззивната инстанция трябва да го уважи до този размер.

По акцесорната искова претенция за заплащане на законна лихва върху присъденото застрахователно обезщетение

За да се достигне до точния разум на закона, до нормативната воля на законодателя,

изразена в разпоредбата на чл. 427, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 427, ал. 3 КЗ, чл. 497, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал. 1 КЗ, настоящият въззивен състав следва да извърши логическо, систематическо, историко-политическо и телеологическо тълкуване, както предписва правната норма на чл. 46, ал. 1 ЗНА.

По отменения КЗ застрахователят отговоря за дължимата от делинквента законна лихва (от момента на настъпване на увреждането – застрахователното събитие) – арг. чл. 227, т. 2 КЗ (отм.), във вр. с чл. 223, ал. 2, изр. 2 КЗ (отм.), а по действащия КЗ застрахователят дължи законна лихва, за която отговаря делинквентът, считано 1) от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или 2) на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна – чл. 429, ал. 3 КЗ. Съгласно правната норма, уредена в чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, **в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, дължими от делинквента**, поради което по силата на чл. 497, ал. 1 КЗ застрахователят дължи законната лихва за **собствената си забава** върху размера на застрахователното обезщетение, **включваща и лихвата за забава на делинквента**, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ и 2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ (не повече от 3 месеца от предявяване на т. нар. застрахователна претенция по чл. 380 КЗ). В този смисъл е и практиката на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК - напр. Решение № 128/04.02.2020 г. на ВКС, ТК, I отд. по т.д. № 2466/2018 г. – „Спрямо договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на осн. чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ - да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на осн. чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ – да покрие отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая изрично чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ предвижда, че **в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава**, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. Следователно от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, **включително и по отношение на лихвите за забава**, които последният дължи на увредения. От друга страна за разлика от КЗ (отм.); новият КЗ /в сила от 01.01.2016 г. / в чл. 429, ал. 3, изр. 2 изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, **лихви за забава** като ги ограничава до тези, които **текат от момента на по-ранната от следните дати**: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на осн. чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на

застрахователното събитие... По отношение на задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите в чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т.е. при ограниченията на чл. 429, ал. 3 КЗ - само в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, респ. предявяване на претенция от увреденото лице... След предявяване на претенцията по чл. 498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава – чл.497, ал.1, т.1 и т.2 КЗ, в който случай той дължи лихва **за собствената си забава**, и 2/с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на осн. чл.498, ал.3 вр. чл.432, ал.1 КЗ”.

Но тъй като въззивникът не релевира довод за неправилно приложение на материалния закон от СГС при присъждане на законната лихва от момента на изтичане на 3-месечен срок от уведомяването на застрахователя за настъпване на процесния покрит застрахователен риск, искането за заплащане на законна лихва върху дължимото от ответното застрахователно дружество главно парично вземане следва да се присъди от **18.09.2018 г.** до окончателното ѝ заплащане (ответникът е заплатил законната лихва върху извънсъдебно изплатеното застрахователно обезщетение в размер на сумата от 20000 лв., изтекла именно за периода от 18.09.2018 г. до плащането).

В полза на АД „В., У. и Партньори” не трябва да се присъжда допълнително възнаграждение за осъщественото пред СГС безплатно процесуално представителство на ищцата, тъй като минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение, съобразно уважената и отхвърлената част на предявените искове, е в размер на 1161,37 лв., а са присъдени 1250 лв. С оглед уважената (за 10000 лв.) и отхвърлената (до сумата от 20000 лв.) част от въззивната жалба в полза на това адвокатско дружество трябва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на сумата от **565 лв.**

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззивницата следва да се присъди сумата от **25 лв.** - заплатена държавна такса за въззивното обжалване. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 НЗПП в полза на въззиваемия трябва да бъде присъдена сумата от **200 лв.** – юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство пред САС (включително и съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото).

Тъй като въззивникът-ищец е бил частично освободен от процесуалното задължение за заплащане на държавна такса, ответникът трябва да бъде осъден по правилата на чл. 78, ал. 6 ГПК, във вр. с чл. 83, ал. 2 ГПК да заплати дължимите държавни такси за разглеждане на иска от двете съдебни инстанции, а именно допълнително в размер на **400 лв.** държавна такса – в полза на СГС, а **150 лв.** в полза на САС – за разглеждане на въззивната жалба.

Мотивиран от горното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260369/18.01.2021 г., постановено по гр. д. № 10325/2018 г. по

описа на СГС, I ГО, 8 с-в, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от Р. Д. З. иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД до сумата от 10000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 29.05.2018 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, ведно със законната лихва от 18.09.2018 г. до окончателното ѝ заплащане, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Възраждане”, ул. „Света София” № 7, ет. 5 **да заплати** на Р. Д. З., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. ***, ул. „***” № **, ет. * по иска с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата от **10000 лв.**, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 29.05.2018 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, ведно със законната лихва от 18.09.2018 г. до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решението в останалата обжалвана част.

РЕШЕНИЕТО в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД **да заплати** на Р. Д. З. сумата от **25 лв.** - държавна такса за въззивното обжалване.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД **да заплати** на АД „В. У. И ПАРТНЬОРИ”, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „***” № **, ет. * сумата от **565 лв.** - адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 НЗПП Р. Д. З. **да заплати** на ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД сумата от **200 лв.** - юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред САС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6, във вр. с чл. 83, ал. 2 ГПК ЗАД „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ” АД **да заплати допълнително 400 лв.** държавна такса – в полза на бюджета на СГС, а в полза на бюджета на САС – сумата от **150 лв.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____